

[Justitsministeren.]

jeg, efter al den Kritik, der har lydt baade her og uden for Salen, gør nogle Bemærkninger vedrørende disse 3 Hovedpunkter.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit var jo principielt af den Opfattelse, at den medicinske Indikation burde formuleres klart, og jeg tror ikke, at der er nogen, der i saa Henseende vil være Modstander af det ærede Medlems Opfattelse — jeg har aldrig hørt, at der var nogen, der tilstræbte at formulere noget uklart —, men Spørgsmaalet er, hvad der bedst svarer til det Tankeindhold, man har ønsket at lægge ind i Bestemmelsen. Det ærede Medlem, og det synes altsaa ogsaa at gælde Venstrepartiet, er principielt af den Opfattelse, at den medicinske Indikation kun kan omhandle Sygdom, medens Det konservative Folkeparti, som det fremgik af det ærede Medlem Hr. Victor Pürschels Udtalelser i Gaar, tillige medtager stærk Svækkelse, hvorimod det ærede Medlem ikke anerkender psykiske Depressionstilstande — ja, han anerkender vel nok Tilstanden, men ikke som begrundende Svangerskabsafbrydelse.

Maa jeg sige hertil i al Almindelighed, at det er slet ikke Spørgsmaalet Sygdom eller Svækkelse kontra Sundhed, der har været afgørende for mig ved Affattelsen, men det er Spørgsmaalet: Hvornaar kan Samfundet med Fastholden af sin principielle Opfattelse af Fosterets retsbeskyttede Stilling dog af det modstaaende Hensyn, Hensynet til Moderen, tillade Svangerskabsafbrydelse? Det er jo slet ikke paa Forhaand givet, at man her skal indskrænke sig til egentlig Sygdom eller Svækkelse eller psykisk Depression. Det kunde godt være, man skulde gaa videre, hvad jo ogsaa mange ønsker. Der har jeg sat en anden Grænse op end den skarpe medicinske Indikation og igen en anden end den sociale Indikation, idet jeg siger: Det er rimeligt og forsvarligt at tillade Svangerskabsafbrydelse, naar Moderens Liv eller Helbred er i alvorlig Fare. I saa Tilfælde er der Grund til at ofre den Retsbeskyttelse, som man ellers af Samfundshensyn mener bør tilkomme Fosteret, og dette naturligvis uden Hensyn til, om denne alvorlige Fare for Moderens Liv eller Helbred skyldes en paaviselig Sygdom, paaviselig legemlig Svækkelse, en psykisk Depression eller muligvis andre Forhold.

I Almindelighed vil det være Forhold, som staar i Forbindelse med en legemlig eller psykisk Svækkelsestilstand, og hvem er nærmere til at afgøre dette Problem end Lægerne? Man kunde selvfølgelig, hvis man vilde være saa streng som i Rusland, nedsette en særlig Kommission til at bedømme disse Spørgsmaal, men jeg tror ikke, man herhjemme vilde finde det rimeligt; af to Grunde ikke, for det første fordi vi har mere end tilstrækkeligt af Kommissioner, og det let vilde trække Sagen yderligere ud, og for det andet fordi en Nedsættelse af et særligt Organ til at afgøre dette for Lægerne forholdsvis almindelige og simple Spørgsmaal vilde røbe en Mistillid til den danske Lægestand, en Mistillid, som jeg aldeles ikke nærer. Jeg har nok set, at det kommunistiske Blad Gang paa Gang har talt om min rasende Hævntørst — mindre kan jo ikke gøre det — over for Lægerne. Selv kender jeg intet til denne Følelse, men nærer den største Respekt for Lægestanden i al Almindelighed og den største Despekt for et lille Mindretal af den.

Udgangspunktet for Formuleringen af den medicinske Indikation er altsaa en alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred; er en saadan til Stede, bør Fosterdrab tillades. Derfor hævder jeg, og det glædede mig, at det ærede Medlem Hr. Hartel og det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby), saa vidt jeg forstod, var enige med mig i, at dette Kriterium er fuldt saa klart og mere saglig rigtigt end den saakaldte snævre medicinske Indikation.

Det er virkelig meget svært at afgøre, hvad der er Sygdom. Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit mente aabenbart, at saa snart man sagde Sygdom, saa vidste enhver Læge, hvad ethvert Menneske fejlede. Næh, saadan gaar det ikke til. Der var en kendt Overlæge, der engang sagde: Der skal et stærkt Helbred til at gennemgaa et Hospitalsophold, og det skyldes vel bl. a., at der er noget, der hedder fejle Diagnoser, og de forekommer i temmelig stor Udstrækning. Det er ikke et Angreb paa Lægerne, det er ikke deres Fejl, nej, eventuelle Fejltagelser skyldes de vanskelige Forhold, idet det tit drejer sig mere om at kurere Patienter end om at kurere Sygdomme. Jeg skal endelig sige til det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, at i